

ČARODĚJNICE

autor: Kateřina Lužná

Pro pět ran do kozí brady, Mňouku, jak já jsem ráda, že si konečně můžu nasadit svoje vlastní tělo. To byl zase den. I když, proměnit se v Karkulčinu babičku ještě jde, celou si dobu akorát hoví v posteli. Ale když musím zaskakovat za Karkulku, to pak necítím nohy! Nejdřív lítat po lese jak pometlo a nakonec se ještě kdovíjak dlouho mačkat ve vlčím břiše. Tam ti je vždycky smradu... A dneska to navíc myslivci trvalo celou věčnost. Vzal si nějakou tupou kudlu nebo co, a ještě mě škrábnul za uchem, Mňouku, no podívej se.

Každý si myslí, jaká není výhra dělat čarodějnici. Prý že si můžu vyčarovat, co chci, můžu se proměnit, v koho chci, dělat si, co chci... Starou bačkoru co chci! U zmijího kousnutí, už si ani nepamatuju, kdy jsem si mohla jen tak čarovat sama pro sebe! Jednou se umíš proměňovat, Šedimůro, tak přece můžeš zaskakovat za každého, kdo si vzpomene, no ne? Pořád něco. Jednou v dole zavalí trpaslíka. Šedimůro, mohl by ses na chvilku smrsknout, než ho vyhrabou? Nebo vlk si zlomí nohu. Šedimůro, mohla bys prosím lítat celý den po lese a nakonec sežrat na posezení dva lidi najednou?

Copak lesní tvorové, ti aspoň běhají na vzduchu. Ale takové královské rodiny jsou hrozná otrava. Princezna má rýmičku. Šedimůro, byla bys tak hodná a mohla za ni chvilku, tak tři čtyři týdny, sedět ve věži a počítat pavučiny? Nebo zlatá rybka, když jí olysaly šupinky, tu už nikdy. Pokaždé, když mě nějaký človíček vytáhl, jsem málem lekla, než si rozmyslel, co vlastně chce! To je práce, to je práce... Už si ani nepamatuju, kdy jsem naposled mohla celý den strašit sama za sebe. Já, stará poctivá čarodějnice.